1

– Nu e nevoie decât să-mi spuneți dacă este el, l-am auzit pe bărbatul în halat alb, în timp ce ridica cearceaful alb care acoperea protuberanța de dedesubt.

Am privit masa de metal.

– Nu e nicio grabă, mi-a mai spus, deși oricum nu mă grăbeam.

M-am uitat îndelung, fără să-mi feresc privirile, încercând să-mi rețin lacrimile, mișcând din cap când la stânga, când la dreapta, când mai aproape, când mai departe, apoi am rostit:

– Da, este Mani.

– Sunteți sigură?

– Fără urmă de îndoială.

– Vreți să spuneți că este fostul dumneavoastră iubit, Mani Sharma?

– Da, el este. Avea o despicătură neobișnuit de mare în partea de sus.

Bărbatul în halat alb a clătinat din cap și a acoperit mica protuberanță care, fără urmă de îndoială, era penisul circumcis al lui Mani Sharma, exact organul pe care am refuzat să pun gura pentru că acea despicătură îmi întorcea stomacul pe dos.

Bietul Mani!

Chiar nu era momentul potrivit să chicotesc, la doi pași de autopsii și tușeuri rectale. Ceva mă mâna adesea la astfel de izbucniri ca nuca-n perete. În cele mai teribile momente, îmi ieșeau pe gură tot felul de sunete ori mâinile mele păreau posedate incontrolabil de gesturi menite apoi să mă facă să intru în pământ de rușine. Chicoteala mea involuntară, la vederea mădularului acoperit, sunt convinsă că a fost unul dintre motivele pentru care au hotărât să mă aresteze două zile mai târziu, când nu mai eram fosta iubită îndureratăa celor trei bărbați decedați, ci acuzată că mi-am tras-o cu ei, i-am mutilat și i-am ucis, nu neapărat în această ordine.

❁

Panica este oribilă. Am avut un puternic atac de panică în săptămâna dinaintea nunții. De fapt, nu un atac de panică, ci un tsunami, care m-a copleșit cu o tonă de frici, lacrimi, gânduri. După ce l-am liniștit pe Joe că nu e nevoie să-și lase munca la clinică până în ziua cea mare, am ajuns la Edinburgh, având la dispoziție o săptămână ca să fac bagaje și să organizez chestii. Aproape instantaneu m-am lovit de zidul de apă. Cine sunt? Ce vreau? E o idee bună să plec pentru totdeauna de acasă? Cum rămâne cu mama? Cu casa mea? Prietenii mei? Limba, cultura, munca, trecutul meu? Cu salamul care îmi place atât de mult? Disperată să încap într-o rochie vintage de mireasă care nu era pe măsura mea, m-am apucat să țin o dietă idioată, constând în puține alimente și mult alcool. Am răscolit cutiile cu haine și jucării, și scrisori, și proiecte școlare. Am început să uit cum arată Joe. Am plâns. I-am cerut sfatul maică-mii.

– E panica dinaintea nunții, mi-a zis. Trebuie să închei tot ce ai lăsat neterminat.

Urmându-i sfatul, am dat fuga să-mi iau la revedere de la vechi prieteni și colegi, am dat o raită prin barurile preferate, m-am uitat la *Inimă neînfricată*, mi-am vândut majoritatea lucrurilor, am ascultat muzică – Proclaimers, Fratellis, Paolo Nutini, Franz Ferdinand și tradiționalele cimpoaie – m-am dus la cumpărături și am stat în ploaie. Dar încă eram plânsă toată și neliniștită.

– Treburile tale neterminate sunt foștii tăi iubiți, mi-a zis mama.

Am avut patru relații stabile, absolut toate fatalmente problematice și niciuna dintre ele încheiată clar.

Am stabilit să ies undeva, cu fiecare dintre ei. Cu Johnny, duminică, marți, cu Rory, miercuri, cu Mani și joi, cu Stewart. Voiam să îi privesc în ochi, să stau de vorbă cu ei, să fiu sigură că e în regulă să mă separ definitiv de ei și să renunț la totul pentru Joe.

Nu aveam de gând să mă culc cu ei. Această idee tâmpită mi-a venit duminică, pe când îl așteptam pe Johnny la barul Hammer din Glasgow și m-am trezit că îl sun pe Joe în Italia. Locuise în Scoția până la vârsta de zece ani, așa că vorbea perfect dialectul de Glasgow.

– Ce faci? Ți-o tragi la greu? am urlat în telefon.

Niște gagici râdeau zgomotos la bar lângă mine, iar în boxe urla Michael Jackson.

– Nu și-o trage nimeni cu nimeni!

– Bine, atunci ești la băută cu prietenii?

– Nu ne-am îmbătat.

– Ești foarte distant.

– Mama nu poate veni la nuntă.

Am tăcut.

– Cat? Se întrerupe. Cu tromboza ei e prea periculos să ia avionul.

– Păi, poate să vină cu mașina.

– Aceeași problemă... stă jos prea mult timp.

– Atunci, hai să ne căsătorim în Lucca.

– Nu. E totul aranjat. Facem o petrecere aici cu mama când ne întoarcem.

– Cine e tipa care se aude în fundal?

– Nimeni, ospătărița.

– Dă-mi-o la telefon!

– De ce?

– Dă-mi-o la telefon!

Se auzeau râsete. O tipă. Poate două.

– Ești nebună! mi-a zis Joe.

– Du-te dracului!

Am închis.

Patruzeci de minute mai târziu, în curul gol, îl călăream pe Johnny pe scaunul din dreapta al mașinii sale, un Golf negru. Nu era deloc confortabil, dar asta punea lucrurile la locul lor în capul meu. Eu și Johnny nu aveam nimic în comun, în afară de faptul că lichidele noastre se contopiseră prin adolescență și – douăzeci de ani mai târziu – scaunul din dreapta al mult-iubitului său Golf se păta prematur cu o parte dintre ele.

Johnny nu mai era o treabă neterminată. Așa că, în acea seară, după ce l-am sunat pe Joe de șapte ori, am hotărât să mă culc și cu ceilalți. Mi-am spus că nu e niciun rău în asta. Că nu fac decât să reglez totul, să clarific situația și, în același timp, să am parte și de niște distracție.

Nu a fost o idee prea bună, căci acum erau trei bărbați care deveniseră într-adevăr treaba mea foarte neterminată.

2

Cât am stat în închisoare la Cambusvale, Janet Edgely mi-a scris biografia.

– Sunt întru totul de acord, a zis mama. O să te ajute să prezinți și versiunea ta. Nu va include nimic din ce nu-ți convine. A promis! Nu-i așa, Jen?

Am bătut palma.

Săptămâni la rând, mi-am irosit vizitele prețioase ca să-i povestesc totul. Am semnat o hârtie prin care i-am dat permisiunea să discute cu medicul meu, cu psihologul, psihiatrul, asistenta socială, cu prietena mea cea mai bună, cu guvernatorul închisorii, cu profesori, lectori, șefi, prieteni, colegi și, desigur, cu Joe.

Acordul meu de publicare nu l-a avut niciodată. Nici măcar nu mi-a arătat vreodată ce a scris. Chiar înainte de începerea procesului, a încetat să mă mai viziteze. Cam tot atunci, o femeie-gardian, cu aspect înfricoșător, mi-a adus un pachet, deschis deja și verificat. Am scos de acolo teancul de hârtii în format A4. Deasupra era un bilețel.

Cat,

Nu-i mai permite să te viziteze. E o mincinoasă și o nenorocită.

Anna

Sub bilețel era varianta de până acum a manuscrisului despre domnișoara Marsden și o propunere de copertă.

CAT MARSDEN
PORTRETUL UNEI MONOGAME ÎN SERIE

Janet Edgely

Am lăsat manuscrisul pe patul tare din celulă și am început să studiez cu atenție detaliile de pe coperta grosieră: fundalul negru, literele aurii cu care era scris numele autoarei, părul meu de un roșcat aprins, lung până la umeri, chipul meu palid de scoțiancă, iar în contrast cu fundalul negru, ochii mei verzi și privirea plină de ură. La un moment dat, m-am dus să mă uit în oglinda cu ramă metalică de deasupra chiuvetei. Aveam o imagine tremurată, dar chipul îmi era neschimbat. Un chip despre care se spunea că e nefeminin. Un chip care zâmbise din greșeală pe traseul de la tribunal la dubă – o singură dată – dar a fost suficient ca toți acei gură-cască înarmați cu telefoane mobile să facă o poză a „rânjetului diabolic".

Mi-aș fi dorit să arăt altfel.

Mi-aș fi dorit să nu bat niciodată palma cu Janet Edgely.

Dar am făcut-o. Iar la primul interviu – cu mama nelipsită de lângă mine – i-am dat răspunsuri ample la întrebări. Am simțit cum îmi bate inima mai tare când m-a privit în ochi, nu pentru că era cineva care dorea în sfârșit să afle adevărul despre mine, ci pentru că o persoană – una isteață și interesantă – părea să mă placă.

Am întrebat-o dacă am putea începe cu începutul. Pentru mine, cronologia era singurul lucru care avea sens. Așa că am început de la Infirmeria Regală din Edinburgh.

Mi-am amintit ce mi s-a spus: că nu voiam să mă nasc, că la început nu am scos niciun sunet, că a durat șapte zile până când mama și tata mi-au dat un nume. În agitația din ultima clipă, l-au întrebat pe bărbatul înalt cu ochelari de la Oficiul Stării Civile ce nume îi place mai mult, Catherine sau Jacinta?

– Catherine, le-a spus bărbatul cel înalt cu ochelari. Îmi place Katie și ador numele Cat.

Se pare că mama și tata s-au uitat unul la altul – Cat![1] Au adăugat și „-riona" ca să dea o notă scoțiană numelui, iar pe drumul spre casă s-au amuzat pe seama plânsului meu, care aducea într-adevăr cu sunetele scoase de o mâță în călduri.

La scurt timp după aceea, tata a plecat la muncă, în larg, în obișnuita lui deplasare de o lună. Muncea pe o platformă petrolieră, unde se angajase imediat după terminarea școlii. Pe cale de consecință, până la vârsta de 30 de ani avea o casă mare de achitat, o problemă cu alcoolul când era acasă, problemă pe care o avea în comun cu alți șapte amici, puțini la minte, și o nevastă care nu suporta prea bine efectele adverse ale plecărilor și venirilor lui. Mama mi-a zis că nu s-a acomodat niciodată cu hainele lui împrăștiate pe jos, cu viteza cu care golea frigiderul sau cu nelipsitele întrebări „unde-ai fost?", „ce-ai făcut?".

După ce tata s-a întors la muncă, mama a făcut o mastită și apoi o infecție uterină. Era complet singură. Părinții ei vânduseră fabrica de carton pe care o aveau și plecaseră să-și trăiască bătrânețile în Spania, iar sora ei locuia de mult timp la Londra. Mamei i-ar fi mers foarte bine, i-am explicat lui Janet, dacă eu nu eram cel mai dificil copil din univers. Nu am supt la sân, în pofida eforturilor susți-

1. În limba engleză, ca substantiv comun, „cat" înseamnă pisică. (n.t.)